

WIENS SCHULD?

DOOR

JOH. BREEVOORT

ZIJN leven was bedorven. Totaal bedorven. Nu reeds twintig jaren achtereen. En dat door den zoon, zijn eenigen, wiens geboorte met zulk een blijden jubel was begroet. Nu nog ging hij gebukt onder de dwaasheid van zijn zoon, die een flaneurmeisje van de straat, een scharreltje tot zijn vrouw had gemaakt tegen vaders wil in. Zijn zoon, dien hij tot opvolger in zijne zaak had bestemd, en toch direct door hem van vaders kantoor en uit vaders huis gebannen werd nadat hij zóó eene verkoor tot vrouw.

Moeder keurde zijne hardheid af, de vader wist het wel, tijdens moeders leven bezocht Anton het ouderlijk huis nog wel, tersluiks natuurlijk, want de vrouw had nimmer kracht bezeten ook maar in één enkel opzicht tegen haars mans sterken wil in te gaan.

„Handel zachtjes met den jongeling, met Absalom”, had moeder nog met veege lippen gefluisterd, maar hij kon als vader niet zacht tegen Anton zijn, hij vloekte den jongen, die zich in de netten van zóó een verstikken deed. Ja zeker, hij had Anton, kort na moeders dood nog wel met geld geholpen, telkens weer. Het ging bergafwaarts met Anton. Twaalf ambachten dertien ongelukken, een huis vol kinderen. O, wanneer Anton maar had willen breken met Tine eer hij nog kinderen had. Maar de jongelui bleven gewoon verzot op elkaar, nu reeds twintig jaar lang. Zij vergrijsden beiden onder de zorg, en als vader wilde hij zijn handen niet toe houden.

Iederen keer opnieuw uitkeeren, uitkeeren! Op zijn ouden dag had hij een aardig kapitaalje over kunnen hebben, maar er viel niet te sparen door het afhaken dat die twee met hun kinderen hem deden. Op je ouden dag kon je nog naar het kantoor; geen denken aan om de zaken opzij te zetten en rustig te gaan leven; zijn eigen huishouden kostte ook genoeg onder het beheer van een niet zuinige huishoudster.

En nu? In zijn trillende handen beefde de brief waarin Anton hem verzocht om hem weg te helpen naar Canada: „Vader ik kan hier geen toekomst vinden voor mijn gezin. Mijn drie jongens loopen al maanden werkeloos, mijn dochtertje wil naar een café om daar veel geld te verdienen, mijn vrouw verteert van zorg. Ik kan in Canada terecht bij

Honger... honger... en fotografen uit de buurt asjebliet! Een troepje murmureerende pelikanen in den dierentuin.

een vriend van mijn vrouw uit vroeger dagen, hij bezit een farm, wil me alles leeren, en dan ben ik u nooit meer tot last. Ach vader, mijn vrouw is zoo bang dat Nettie ook wordt als zij, het kind moet uit de groote stad weg naar de wijde van het land. Mijn Tine wil ook zoo graag, ze heeft vriend noch maag in Holland. Ze is een lieve goede vrouw voor me. Vergeef u haar toch, dat ik ze opvischte van de straat, ze was niet slecht. Alleen heel eenzaam en arm. Wij hebben die twintig jaren zoo'n goed huwelijksleven gehad. Vader, wanneer u ons toch eens gelooven wildet. Ik weet, ik heb uw illusies stukgeslagen. Maar vader, ik had, ik heb mijn Tine zoo lief.”

Wat mankeerde die jongen zijn vader zoo te schrijven, nadat hij Anton op verbeurt van alle hulp bevolen had hem nooit onder de oogen te komen, hem nimmer te schrijven. Zeker, met zulke mooie woorden had hij steeds weer moeder ingepalmd, moeder die in haar leven haar mond nooit over Anton had durven openen.

Maar hij liet zich niet inpalmen. Hij deed het niet. Ja geld voor Canada zou hij bij elkaar krabbelen, uit welken hoek het ook kwam. En dan weg, wég voor goed, van de zorg en de moeite af. Tot zijn dood zou hij moeten werken, toe dan maar, in ieder geval na het vertrek naar Canada was hij dien troep kwijt, was hij Anton kwijt.

Anton kwijt! God wist hoe veel hij als vader twintig jaar geleden had, onder het verlies van Anton. Vooruit dan maar! Een cheque schrijven, de laatste en dan was 't uit.

Met een forsche beweging stond de oude heer op. De bedienden legden papieren en boeken reeds weg: de tijd om heen te gaan.

Met een knikje zei hij goeden dag, de patroon sloot altijd zelf, met het hart vol wrevel verliet hij, als laatste, zijn kantoor.

Onder de wachtenden bij de tram deelde een oud mannetje tractaatjes uit. Ook hem werd een papiertje in de hand gestopt. Zoo spoedig kon de vader het niet weg laten fladderen, of hij had het opschrift gelezen: „Wiens schuld?” Ja wiens schuld! Dat was het vraagstuk dat de oude heer al heviger begon te pijnigen, na den dood van zijn vrouw. Op Anton schold hij, al die jaren, Anton verkauwde zijn geluk, kostte hem geld, liet hem werken tot in den ouderdom!

Was Anton alleen de schuldige? Wat deed hem Anton van zich wegtrappen, edele verontwaardiging of onredelijke hoogmoed? Hoogmoed was 't: Anton rijk getrouwd. Anton als jonge kracht zijn zaak opstuwend — dat ideaal lag verbroken en vernietigd. „Dat wijf deugt niet”, stond vast in zijn denken. Moeder zei 't wel: „Och man, wanneer Anton haar maar lief heeft; is liefde niet het hoogste? Je had die jonge vrouw kunnen optrekken inplaats van den moed er uit te halen, haar neer te duwen.”

Boos schikte Antons vader zich thuis aan de ongezellige tafel, uit zijn humeur, at hij het onsmakelijk opgediende en slordig klaarge maakte voedsel. Wiens schuld? Wiens schuld? Die vraag hamerde in zijn hersens.

Die malle tractaten ook! Van godsdienst wilde hij na zijn vrouws dood niet meer weten. Godsdienst had zijn vrouw ook niet gelukkiger gemaakt!

Niet gelukkiger gemaakt? Ging zij dan niet in vrede heen, naar den Heere? Was zij niet stil geweest in het verdriet?

Moeder: de oogen van den ouden heer werden vochtig. Hij liep naar het kleine schrijfbureau, niet geopend sinds den dood van zijn vrouw, hij kon er niet in kijken.

Nu wierp hij met een ruk het cilindertje naar boven, trok het eerste laadje het beste open. Afleiding moest hij hebben om al die kwellende gedachten te verdrijven.

Een groot geel couvert. Daarin een portret: Anton met vrouw en kinderen. Hij had het niet willen zien, wist wel wie dat portret had betaald. Moeder natuurlijk.

Het verlangen, Anton met zijn gezin nog eenmaal te zien, dreef de vader er toe, het gesloten couvert open te scheuren. Wiens schuld, wiens schuld, is het dat zijn eigen vleesch en bloed heenging voor altijd naar Canada? (Zie vervolg op pag. 210.)

Verdijvend Amsterdam, een voor afbraak bestemd huizenblok op het Baltensgrachtje, tusschen Valkenburgerstraat en Markengraacht, in welke buurt alle krotten worden opgeruimd.

VAN WEEK TOT WEEK

Nu is de aandacht van de wereld op Londen

gevestigd in verband met de Conferentie over de vlootbeperking die door den Koning zelf is geopend alvorens Zijne Majesteit in zachter klimaat volledig herstel van zijn nog steeds ietwat geknakte gezondheid gaat zoeken. Engeland zal met Amerika het goede voorbeeld geven en met voorstellen komen, die een aanzienlijke beperking van bewapening zullen beteekenen. Maar..... dit moet geschieden per internationale overeenkomst. Dat wil zeggen: de andere mogendheden moeten meedoen. Zal dat gebeuren.....? Het is van harte te hopen, maar reeds zijn uit Italië stemmen opgegaan, dat de Italiaansche vloot in ieder geval even sterk moet wezen als die van de Franschen. Ja zelfs is reeds de vraag in het land van Mussolini gesteld: waarom moet Engeland eigenlijk meer oorlogschepen hebben dan wij, Italianen.....? Ook Japan schijnt niet erg enthousiast te staan tegenover de Engelsch-Amerikaansche voorstellen. Beperking van de bewapening ter zee.....? Prachtig.....! Maar als Japan dan maar zoowat de sterkste mag wezen van allemaal. De Fransche regering heeft haar standpunt ter zake geformuleerd: afschaffing van de duikboten.....? Geen sprake van.....! Wel beperking van dat wapen binnen zekere grenzen. Het beste zal wezen het aantal slagschepen wat te verminderen. Deze zijn het duurst wat bouw en onderhoud betreft en vormen in den modernen oorlog ook veel te groote trefkans. Men kan ze uit de lucht en via het water in weinig tijd vervormen tot ontredder wrakken. — Dus: datgene afschaffen waar we in de praktijk toch niets aan hebben. Maar behouden, vooral behouden, wat we meenen noodig te kunnen hebben. Het is te begripen, dat waar de stukken zoo op het schaakbord staan, men niet al te enthousiast is over het lot van de voorstellen van Engeland en Amerika, hetgeen wel zeer te betreuren is..... Intusschen is de Haagsche Conferentie geëindigd. Er vielen heel wat regelingen te treffen vooral ten opzichte van de kleine staten. Ook met Duitschland is toenadering bereikt. Dit is wel het groote resultaat van de langdurige onderhandelingen, zelfs moesten nachtvergaderingen gehouden worden om daartoe te komen, dat er thans een volledige en definitieve

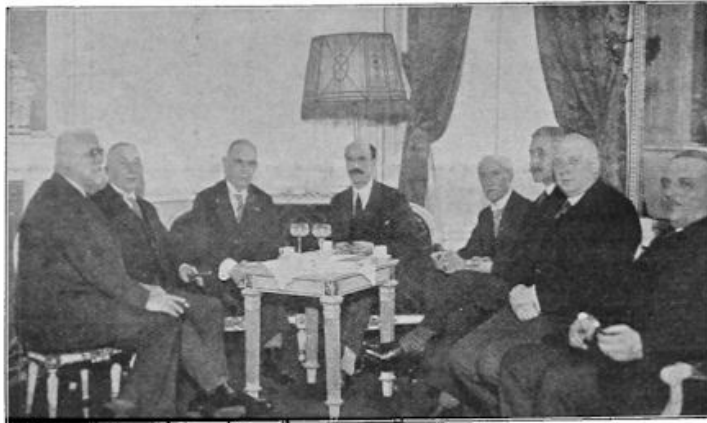

Mazarijk, de president van Tsjecho-Slowakije, zal weldra 80 jaar worden. Een groote campagne is aldaar in de pers geopend over de opvolging van den huidigen krassen Staatspresident.

regeling van het vraagstuk van de schadevergoedingen verkregen is. Wat de nieuwe overeenkomst vooral kenmerkt, is, dat zij niet meer berust op een dwang van de schuldeischers tegenover de schuldenaren, doch in zekere mate op de vereeniging van hun belangen. Het vraagstuk van de schadevergoedingen — zoo heeft Minister Loucheur het uitgedrukt — gaat van het politieke naar het commercieele terrein over. Daar is het inderdaad veiliger. En zoo kan men zeggen, dat de Haagsche Conferentie heeft meegewerkt tot bestendiging van den wereldvrede. Bij de slotzittingen ging het zooals het wel op een markt pleegt toe te gaan. De koopman zegt, dat het artikel zooveel kost. De kooper antwoordt, dat dit hem veel te duur is. Dan houdt de koopman vol, dat de kooper een onwaarheid zegt. Heeft hij er wel rekening mee gehouden wat 'n zorg en een moeite er noodig is geweest om het

artikel zooals het daar ligt op de markt te krijgen.....? De kooper haalt de schouders op. Wat kan hem dat schelen.....? Het artikel is te duur en daarmee uit. Hij biedt lager. En nu begint het loven en het bieden. Het kan zelfs gebeuren dat daar ruzie uit ontstaat. Totdat ze tenslotte, kooper en verkooper het over den prijs eens worden. En dan scheiden ze toch weder als goede vrienden. Zoo is het eigenlijk ook in de Residentie gegaan. Men heeft vooral met de vertegenwoordigers der kleine staten gepraat en nog eens gepraat, er is geboden en nog eens geboden, afgedongen en nog eens afgedongen, en eindelijk is men het eens geworden. De Haagsche Conferentie behoort tot de geschiedenis. Het deed sympathiek aan, dat Snowden in een rede wederom de nagedachtenis van Stresemann eerde. Ook werd een telegram aan onze Koningin gezonden waarin de conferentie er haar vreugde over uitsprak, dat zij in Den Haag een werk heeft mogen voltooien, dat zal medewerken tot de ontwikkeling van een vruchtbare samenwerking onder de naties.

De Minister van Staat, Zijne Exc. H. Colijn, bood vorige week aan een aantal gedelegeerden in Huize Voorhout een noemaal aan.

(Vervolg van pag. 208.)

De oude heer sperde zijn oogen wijd open van verbazing toen hij onder het helle elektrische licht, het portret van Anton en de zijnen bezag.

Was dat Anton, de man met oogen vol diepe melancholie? Was dat die verachte verschopte vrouw, dat lieve moedertje met dat kleine jongetje tegen haar knie en het guitige meisje achter moeder? Waren die drie flinke jongens zijn kleinzonen? Behoorde dat vriendelijke gezin hem als grootvader toe?

Het portret was heel mooi. Moeder had eene zuivere, scherpe opname gewild. Er straalde iets liefelijks, er straalde liefde uit dit menschengroepje. Alleen het oudste meisje beviel hem niet. In die levendige oogen tintelde iets lokkends, iets zinnelijks. Plots begreep de grootvader Antons zorg over dit kind.

Wiens schuld, dat zij heen moeten, ver weg? Wiens schuld is de mislukking van mijn leven? Heeft Anton mijn leven bedorven of bedierf ik het zijne? Wat heeft mij bezield al die lange twintig jaren, hoogmoed, koppigheid, gekrenkte trots, gemis aan vaderlijke liefde?

Voor het eerst in vele jaren, weende Antons vader; het waren tranen van oprecht berouw die langs zijn ingevallen wangen biggelden.

„Mijn schuld, mijn schuld“, stamelde hij. „Moeder, wat deed ik je een verdriet; Anton, wat gedroeg ik me weinig als een vader die liefheeft.“

Uren achtereen zat de vader in zijn stoel, het sprekende portret voor hem. In zijn hart leefde felle zelfbeschuldiging op. Hij had God verlaten, in trots vrouw en kind liefdeloos behandeld.

Wiens schuld? Mijn schuld, werd het deemoedig antwoord.

Anton kreeg geen cheque van zijn vader. Alleen de uitnodiging: Kom naar me toe met je vrouw. Ik wil verzoening.

Boekbespreking

Zooeven verscheen bij den uitgever A. G. Schoonderbeek te Laren het eerste nummer (2e jaargang) van *De Wandelaar*, maandblad gewijd aan natuurwaardeering, natuurbescherming, heemschut, geologie en folklore.

De redacteur, Rinke Tolman, breekt een lans voor het behoud van de prachtige Reeuwijksche- en Sluipwijksche plassen, terwijl C. A. Faber eveneens protesteert tegen de vernietiging van dit natuurmonument.

Op dichterlijke wijze schetst Jan R. Th. Campert de schoonheid van Walcheren en P. J. Schenk vertelt van zijn verrassing, gewekt door 't laat bloeien en geuren van een bepaalde vliersoort.

Dat Kennemerland opnieuw een deel van zijn schoonheid dreigt te verliezen, maakt G. A. van Schaik den lezers duidelijk.

N. Tinbergen is er in geslaagd Bengt Berg's beroemden vogel — Lahol, den morinelplevier — in Nederland te fotografeeren en geeft van dit succes een onderhoudend relaas.

De schennis der Jekervallei wordt door Mathias Kemp betreurd; C. A. van der Gen staat in een opstel stil bij de noodlottige iepenziekte.

Zeer uitvoerig is de natuurhistorische rubriek „Van en voor de lezers“. Tientallen foto's komen op het mooie rookkleurige papier prachtig tot haar recht.

„TOT DEN MAN.....” DOOR PAULA

MEET spanning had zij de lijst der passagiers tegemoet gezien. Zou hij er dit keer weer bij zijn? Toen zij hem laatst sprak, had hij 't wel over deze reis gehad, maar of het tot besluiten gekomen was? Hij kon zoo besluiteloos zijn! Toch wel een gezellige baas, met al zijn eigenaardigheden. Wel vreemd, dat hij na die keeren, dat zij samen gefietst hadden, niets meer had laten hooren: ze hadden toen zoo ernstig met elkaar gesproken. Soms vond zij hem haast te ernstig voor een jongen man van nog geen dertig. En dan zag zij hem weer voor zich, leunend tegen de verschansing, zijn diep ernstig oog starend naar datgene wat hem boeide. Neen, dat waren niet de talrijke vlindertjes om hem heen, die in haar verschillende kleurige opvallende toiletjes zooveel aandacht vroegen, maar het schoone der natuur. Meer dan eens, had zij zijn oog vlichtig gezien, als hij daar rustig stond te genieten van den azuurblauwen hemel, die daar als het ware rustte op de met sneeuw bedekte toppen, of de schoon belichte bergweiden met haar kleurige huisjes, hun dartel vee. Ze wist, dat trok hem. Die stille pracht kon hem opvoeren en 't was als of ze dan de bede in zijn oog en las, weer te mogen geven wat hij zag en in dat zien Hem te verheerlijken, die 't al geschapen heeft. In die oogenblikken had zij zich altijd stil teruggetrokken, bang, den ragfijnen draad te verbreken die hem als 't ware aan dat voor haar onzichtbare bond, hem vasthield, met bovenmenselijke kracht.

Was dit alles al weer een jaar geleden? Lag daar waarlijk weer een jaar van onvermoeid werken tusschen? Werk, dat wel is waar haar lief was, maar toch ook weer zoo moe, zoo dood moe gemaakt had. En dan moesten de menschen noodig zeggen: „jij zult je werk daar ook wel aan kunnen bij zoo'n dame alleen!”

Och arme, niemand wist, wat daár van haar gevraagd werd. De stakker kon het niet helpen, was psychopate, maar dag en nacht klaar staan voor een zieke, want dat was ze toch immers, viel niet mee. Dat moest je meegemaakt hebben, om daarover te kunnen oordeelen. Nog een week en dan werd mevrouw door den oudsten zoon gehaald en had zij de geheele maand vacantie.

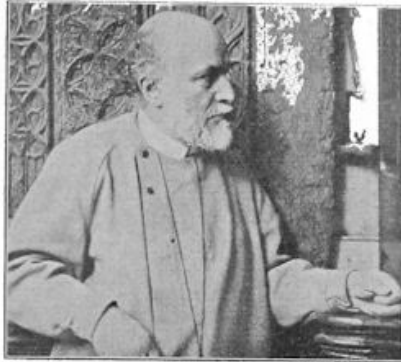
Natuurlijk waren er wel, die 't overdreven vonden, dat zij elk jaar een buitenlandsch reisje ging maken, haar familie was er zelfs wel boos om geweest, dat zij nooit eens kwam loeëren in de vacantie, maar ze kón niet. In die drukke gezinnen met drie, vier en zes kinderen kwam ze niet tot rust. „Ze kon toch rusten wanneer ze wilde, was toch haar eigen baas!” Ja ja, dat kende ze, daar wist ze alles van. Twee dagen ging alles prachtig, maar dan was er van alles te doen, waaraan zij zich gewoon niet onttrekken kon. Vroeger had zij het nog wel eens gedaan, maar nu hield ze voet bij stuk en ging op reis.

Als hij er toch eens bij was! Zou hij haar weer tutoeieren? 't Gaf zoo iets vertrouwelijk.

Met een stralend gezichtje pakte zij den volgenden middag de groote gele enveloppe zelf van den postbode aan. Alfabetaisch! De R. zoeken. Ruder, daar stond ie! Ja, 't was 'm. Wilgenkade 36. Ja, dat was zijn adres. Gezellig! Hoe nu aan te leggen, dat zij naast hem aan tafel kwam? Dat moest toch van hem uitgaan! Afwachten maar, in ieder geval prettig, dat hij meeging.

* * *

Zoekend dwaalt haar oog langs de dichte rijen menschen, die gereed staan de groote reis naar het hooge Noorden mee te maken. Was hij dat niet? Neen, die leek er alleen op. Straks zou ze hem wel zien. Eerst zich maar even rustig installeren in haar hut: 't zou wel vol zijn met hun vieren in die kleine ruimte. Waar moest ze al haar japonnetjes hangen, 't leek wel een uitdragerij! Van koffer uitpakken geen sprake. Anders vond ze er altijd iets gezelligs in, haar hotelkamer zoo huiselijk mogelijk in te richten, maar daar was hier natuurlijk geen sprake van en dat wist ze ook nog wel van de vorige reis. Een hut alleen was zeker buiten haar bereik. Dit ging haar krachten al haast te boven. 't Was, dat mijnheer Frederik, de oudste zoon, vond, dat zijn moeder haar wel eens een extratje voor een reisje mocht geven, anders had zij deze reis toch ook nooit kun-

BOURDELLE, de beroemde Fransche beeldhouwer is dezer dagen overleden. Hij was ook ver over de landsgrenzen bekend.

nen doen. Zoo, het voor haar beschikbare net had ze tenminste zoo goed en zoo kwaad dit ging ingericht op een makkelijk vinden van de noodigste dingen. Nu vlug verkleeden. Ze deed dat gezellig gebloemde jurkje maar aan, dat vond Henk verleden jaar zoo aardig, dat had hij toen wel tweemaal gezegd, een heele prestatie voor hem, die nooit iets over kleeren zei. Jammer, dat zij er wat moe en weggetrokken uitzag, maar de frissche zeelucht en de rust moesten haar wel goed doen.

* * *

Rust en zeelucht deden haar goed. Haar smal wit gezichtje was iets geulder geworden, de bleke huiskleur had plaats gemaakt voor een paar frisch roode wangen, alleen haar voor enkele weken nog zoo schitterend oog staarde droomend in niet-begrijpen, de wijde ruimte in. Natuurlijk had zij hem ontmoet. Vriendelijk was hij naar haar toe gekomen en toen ze even gearzeld had „Henk” te zeggen, had een hartelijk „dag Nel” haar daar dadelijk overheen geholpen. Wel had zij het even vreemd gevonden, dat hij zonder op haar te wachten zijn plaats gezocht had, er niet aan gedacht had zelfs een plaats voor haar te bewaren, ook niet, toen op den tweeden dag, de vaste plaatsen pas golden voor de geheele reis. Zoo was en zoo bleef hij nu. Voor nog zooveel niet, had zij er om willen vragen. Maar waarom kwam hij dan toch telkens weer naar haar toe om een gesprekje aan te knoopen, haar oordeel te vragen bij het koopen van kaarten of kleinigheden voor thuis, voor zijn moeder en zuster? Waarom uren naast haar zitten met een boek, dat hij

wel open voor zich had, maar waar hij zelden in las, daar volgens hem de schoone natuur zijn denken omvat hield, hem opvoerde ver boven het gewoel der wereld. Leeft hij dan zóó in hooger sferen, dat hij niet begreep, dat hij door zijn telkens weer tot haar komen, begeerten had wakker geroepen, die voor hem niet tot ontwaken hadden mogen komen? Voelde zij in die oogenblikken niet sterker dan ooit den vloek eenmaal in het Paradijs over de vrouw uitgesproken toen daar klonk: „tot den man zal Uwe begeerte zijn?” En toch liever alles dragen, dan door één blik verraden, dat zij naar meer hunkerde. Hunkerde naar wat hij schijnbaar niet geven kon. Toen was zij hem bewust gaan ontloopen, maar telkens weer zocht hij haar op. Als hij dan zoo vergenoegd naast haar kwam zitten, kon haar oog zoo vragend in het zijne rusten. Maar ook op die onuitgesproken vraag volgde geen antwoord. 't Antwoord kreeg ze, toen ze enkele dagen later een jong vlindertje naast hem zag, met rokjes tot even over haar knie, met blonde krulletjes uit een wit wollen mutsje, met oogjes, die zijn groote droomoogen wisten vast te houden, een meiske, dat hem als een schaduw volgde. Eene, die het niet beneden haar waardigheid vond, om zijn vriendschap, zijn nabijheid te bedelen. Of daar liefde in zijn hart voor haar ontwaakt was, daar vroeg zij in jeugdige onbezonnenheid niet naar.

Was dit wufte kind zooveel slechter dan zij? Immers neen! Lag ook dit jonge kind niet onder den Paradijsvloek, waaraan geen vrouw ontkomt? Wat zou het einde van dit spel zijn? Aan wie de overwinning? Och ze wist het, kende hem nu al een paar jaar. Wist van zijn groote besluiteloosheid. Had hij haar in vertrouwelijke oogenblikken niet meer verteld, dan men aan een vreemde doet? Rustig had zij hem dan aangehoord, alleen soms niet begrepen. Wel was zij tot de ontdekking gekomen, dat zijn rijk bezit, zijn geld, zijn veelzijdige ontwikkeling hem niet dat gegeven hadden, wat men geluk noemt. Meeuwig kon zij hem dan nazien, als hij langs haar ging met, dicht tegen zijn arm, 't witte vlindertje.

Vriendelijk vertrouwelijk knikte hij haar altijd toe, als was ze zijn moedertje en altijd weer had ze de kracht vriendelijk terug te knikken. Kon hij helpen, dat zij aan 't droemen was geraakt? Haar weerd ontnomen had, dat, wat hij misschien niet eens vermoedde haar gegeven te hebben, de stille hoop op jong geluk, op..... moedervreugde? 't Hunkerend verlangen, dat vroeg of laat in elk vrouwenhart geboren wordt? Neen, niet hij, zij was de schuldige. Was zij niet aan 't droemen, aan 't bouwen gegaan van haar eigen huisje, nog vóór zij om zóóveel geluk gebeden had?

Want die weelde was toch voor elke vrouw weggelegd? Geleund tegen de verschansing van het groote vaartuig, dat rustig en kalm zijn weg vervolgt over het zacht kabbelende water, vouwt zij de handen en smeekt om kracht voor de straks weer wachtende moeilijke taak, om geduld en liefde voor de kranke van geest, wie zij opgewekt vertellen moet van de wondere pracht, die haar ook hier aanschouwde.

In het Westen kleurde de dalende dagvorstin een breede gouden streep op het spiegelgladde water. Haar plekje lag in de schaduwlijn. Zou dit het beeld van haar leven zijn? Zou en licht wel op een afstand zien, maar zelf in de schaduw blijven? O, dan te mogen ontvangen, kracht om te dragen in elken weg.

